

ÄERT KÄ•LÄ• VÄ½DY NA JEDNU HROMADU

PondÄ-lÄ-, 04 prosinec 2017

Nevím, v jaké konstelaci byly hvÄzdy v ten jeden letošní pátek, ale muselo to být nÄco hodnÄ divného. Povím vám o dvou událostech oné noci. Jedné jsem se stal pÄímým úÄastníkem, tu druhou si bohuÄel „vyÄ¼al“ aÄ¼ do dna jeden mÄj známý... ZaÄnu tou, u které jsem osobnÄ byl. Jeden kamarád se ve svých osmaÄtyÄmíceti letech rozhodl, Ä¼ se (podruhé) oÄ¼ení. A tak jsem byl ještÄ s dalšími tÄmými pozván na jeho rozluÄku se svobodou.

Hezké to bylo, jedlo a pilo se v jedné praÄské restauraci. Já pil málo, jednak moje tÄlo trpí slabší cukrovkou, navíc mÄ druhý den Äekal úkol dopravit autem rodinu i s tchýní na oslavu narozenin k jednÄm pÄíbuzným. TakÄ¼e já mÄ jednoho malého panÄka na pÄípitek a nÄkolik málo piv – desítek. Moji kamarádi se tak pÄí zdi drÄet nemuseli, a tak nepili desítku, ale svijanskou tÄináctku a panáky do nich padaly, jako kameny do vody. KdyÄ¼ nás okolo jedenácté veÄer z restaurace vyšoupli, byl jsem nejstÄízlivÄjší. A co se nestalo: jeden z našich kamarádÄ sedl na tramvaj a odjel, zbyli jsme tÄmi. A další z nás, bohuÄel stÄmícetkilový macík, neustál hladinku chlastu v krvi a rozhodl se uÄ¼ pÄed restaurací, Ä¼e bude spát na chodníku... Tak jsme ho s kamarádem (s tím, co zapíjel svou svobodu) vzali kaÄ¼ý pod jedním kÄídlem a táhli ho na Palmovku na stanici autobusu; s tím, Ä¼e s ním pojedeme aÄ¼ Prosek a slavící kamarád, protoÄ¼e Ä¼ije na KladnÄ, u nÄj pÄespí, neb Ä¼ena našeho opilce prý není doma, ale n chatÄ... ÄElová k míni – Pán BÄh však mÄní... ZmoÄ¼ený kamarád, Ämíkejme mu tÄmiba Jarouš cestou na autobus rozhodl, Ä¼e se mu chce Äurinkat. Byl odveden (odtáhnut) ke kÄmí, a kdyÄ¼ zvednul hlavu, aby se podíval na hvÄzdy, hlava byla zamotána a uÄ¼ jsme všichni tÄmi letÄli mezi roští. MÄ to stálo krvavý šrám na noze. A jako na potvrzení pÄíjel autobus ne nízkopodlaÄní, ale se tÄmi schody na palubu, coÄ¼ se ukázalo pro našeho kulturnÄ zmoÄ¼eného kamaráda i pro nás, jeho podpÄry, jako neÄmšitelný problém. TáhnÄte sto tÄmícet kilo mrtvé váhy do tÄech schodÄ... A tak autobus odjel bez nás. Jako nejstÄízlivÄjší jsem se vydal k nedaleko stojícímu taxíku, protoÄ¼e v jeho Ä¼lutém stÄešním svÄtle kynula naše jediná nadÄje. „veÄer, šéfe, prosím vás, máme problém. Kamarád se nám strašnÄ oÄ¼al, nemÄÄ¼e na nohy a my ho nutnÄ potÄebujeme dostat na Prosek...“ „Bude blejt...?!“ „Nebude, jen nemÄÄ¼e na nohy...“ „Tak fajn, dotáhnÄte ho sem, já na to stanovíštÄ autobusÄ nemÄÄ¼u, a já vás na ten Prosek hodím...“ Na Proseku jsme našeho kamaráda vytáhli z taxíku, prošacovali ho a z jeho kešenÄ pÄedali taxikÄmí peníze - pÄmeci jen to nebyla naše vina, tak aÄ¼ si to andÄlíÄek zaplatí. Pak taxikÄme poprosil, aby ještÄ chvíli poÄkal, Ä¼e pak hodí domÄ mÄ. JenÄ¼e - sotva jsme Jarouška opÄme strom, zjistili jsme, Ä¼e není schopný nám Ämíct, ve kterém vchodÄ bydlí. UvÄdomili jsme si, Ä¼e si vlastnÄ ani my nepamät v jakém vchodÄ toho dlouhého paneláku bydlí, pÄmeci jen jsme u nÄj byli naposledy nÄkdy pÄmed tÄmíceti lety, od té doby se vÄ¼dy scházeli nÄkde na chalupÄ, nebo všude moÄ¼nÄ, jen ne u nÄj. Kamarád, slavící svou nastávající sva té chvíli uÄ¼ totálnÄ nasštvaný a stÄízlivý) tedy podrÄel Jarouška opÄmeného o strom a já jsem se se sví mobilem v ruce vydal pátrat po domovních zvonkách u jednotlivých vchodÄ, kde najdu jeho jméno. NeÄ¼ jsem staÄil cokoliv najít, ozvalo se od stromu volání o pomoc... „Ty vole, VlÄo, dÄlej, pojÄ sem!!!“ „Co je, co se dÄje?“ „Von chce nÄkam jít...“ A váÄ¼nÄ, Jaroušek se se svými sto tÄmíceti kily skoro roze smÄrem k parkujícím autÄm, o jedno se opÄmel a zašmátral nÄkde poblíÄ¼e poklopce. „Ty vole Jardo, pÄ nemÄÄ¼eš ochcávat cizí auta?!“ „Hhhh, muÄ¼Ä¼Ä¼u. Dommmo Ä¼Ä¼Ä¼ena, nemuÄ¼Ä¼Ä¼u spát „Jak – doma Ä¼ena, ty vole jeden?!“ Vyjeknul kamarád, co si myslel, Ä¼e u Jarouška v klidu pÄespí, protoÄ¼e poslední vlak na Kladno odjíÄ¼dÄ nÄkdy za dvacet minut z druhého konce Prahy. JenÄ¼e pak, jako záz nevytáhnul Jaroušek z poklopce to, s Äím my kluci ÄÄráme, ale z kapsy vylovil klíÄe a to auto, o které byl opÄený, si odemkl. Byla to jeho dodávka, s tÄmi sedadly vepÄedu. StaÄil nám s druhým kamarádem jeden pohled a bylo jasno, náš problém; problém byl rázem vyÄmešený. Narvali jsme Jarouška do jeho auta, krásnÄ se natáhl na tÄch tÄmích sedadlech, klíÄe jsme mu hodili na podlahu skoro pod sedaÄku (to aby ho nenapadlo nÄkam odjet) a bÄ¼eli nazpÄ k taxíku. TaxikÄm se dobÄme bavil, prý uÄ¼ vidÄl všelicos, ale vidÄt tÄmi stárnoucí voly, jak Ämeší problém jinak Ämeší dvacátníci, to ho dost pobavilo. KdyÄ¼ se dosmál, kopnul do vrtule a fofrem nás odvezl smÄrem k Vltavské, odkud mÄl jet kamarádovi vlak na Kladno. Ten celou cestu v taxíku nadával, Ä¼e to bylo pÄmeci jeho „štando“, Ä¼e takhle mÄl být nalitej on a ne Jaroušek, Ä¼e mu tu opici ukradnul. Dojeli jsme na Vltavskou, náš oslavenec se vydal na vlak a mÄ odvezl taxík koneÄnÄ také domÄ. Myslel jsem si, Ä¼e tím to skonÄilo – omyl... Druhý den, tÄsnÄ pÄed desátou dopoledne mÄ pípla v mobilu SMS od kamaráda z Kladna, píšu ji v plném znÄní... „Ahoj draku. Tak teÄ jedu teprve domu, ten vlak nejel. Lidi tu nadávali, tak sem musel k ségÄme do JindÄmíšský samozÄmejmÄ jsem pÄknÄ zmoknul. mÄj se...“ TakÄ¼e kamarád, slavící rozluÄku se svobodou, musel jít pÄšky z Vltavské aÄ¼ do JindÄmíšské ulice, v dešti, pak pÄespal u sestry a domu na Kladno dorazil aÄ¼ dopoledne druhý den. Jak s ním, tak se mnou doma pro pozdní pÄíchod nemluvila ani klíka od záchodu, já navíc skrze svou zakrvácenou nohu byl podezÄmíván, Ä¼e jsem se nÄkde s nÄkým serval. A Jaroušek? Ten se v autÄ pár hodin prospal, pak našel na podlaže ty klíÄe, auto zamknul, vzpomnÄl si, kde bydlí a odešel dospat domÄ. Jeho choÄ¼ spala, tak ani nevÄdÄla, v kolik hodin pÄmíšel a tak s ním ta klíka oc záchodu mluvila... Inu - jak se Ämíká pro dobrotu – na Ä¼ebrotu... Ten druhý pÄíbÄh oné noci však dopa daleko hÄÄm... MÄj další známý vyjel v deset veÄer s rodinkou Äitající tÄmi malé dÄti a Ä¼enu, svým autem na do do Itálie. NÄkde v Rakousku mu však auto vypovÄdÄlo sluÄ¼bu, snad prý pÄevodovka, Äi co. Zavola si odtah zpÄ Äeské hranice, od hranic jeli domÄ taxíkem, tam si vzal sluÄ¼ební auto, jeho šéf mu mailem zaslal povolení k

používání slušebního auta v zahraničí a vyjeli znovu směrem Itálie. Ani si neumím představit, ani vlastně si to předem raději nechci, co se muselo dít, ty nervy musely být peklo. A tak se stalo, že ve zmatku do toho slušebního auta, co jezdí na naftu, natankoval omylem to, co tankoval do svého soukromého vozu – benzín. Dojeli pár kilometrů a konečně – tentokrát definitivně... Myslím, že to byla nejdražší dovolená jeho života – zaplacený pobyt, který nevyužil, taxík a odtah, (netuším, jak to má s pojistkou) a ve finále aby zaplatil opravu motoru slušebního auta, které jele několik kilometrů na benzín, místo na naftu. Když jsem se to dozvěděl, tak jsem si říkal, že když šert se na jednu hromadu a že zaplatí Pánu Bohu jen za ošalého kamaráda, než říkají to, co říká toho druhého známého. Hezký, a pokud možno úspěšný den vám všem, kdo jste měli tu trpělivost a dočetli jste se

VLADIMÍR KROUPA